

Den kliniske betydningen av vitamin C – personlige erfaringer som lege

Vi nærmer oss influensasesongen, og mange blir ofte forkjøla. Mange som spiser lavglykemisk mat (lavkarbo-/høyfettkosthold) og inntar store doser vitamin C og jod, unngår sykdom selv om de utsettes for virus. De med et effektivt immunforsvar blir nesten aldri forkjøla, mens andre lider seg gjennom den ene forkjølelsen etter den andre. Det er mulig å unngå alvorlig sykdom av *ethvert* virus fordi det finnes en effektiv, ufarlig antidot: vitamin C i store doser. Kliniske erfaringer har vist at vitamin C helbreder,¹ selv om konvensjonelle leger fortsatt hevder at det ikke finnes effektive midler mot virus!

Tekst Thomas E. Levy

Oversatt/tilrettelagt av Dag Viljen Poleszynski

Mitt forhold til vitamin C spenner nå 20 år, etter at jeg først møtte dr. Hal Huggins på hans klinikk i Colorado Springs. Denne banebrytende tannlegen åpnet mine øyne for en lang rekke kliniske muligheter til å helbrede ulike sykdommer med til da uhørt gode kliniske resultater. Jeg må ærlig si at mitt første besøk på klinikken var starten på den mest meningsfulle delen av min medisinske utdanning. Ingenting har vært det samme siden da. Min praksis som hjertespesialist endret seg totalt like etter dette besøket, og jeg har aldri sett meg tilbake.

Selv om jeg lærte mye av Huggins – og det var mange områder hvor jeg forsket videre på grunn av det han lærte meg – var det viktigste jeg lærte av ham, den fantastiske evnen som vitamin C har i å lindre eller helbrede sykdom. Uten unntak er alvorlig syke pasienter, ofte med Parkinsons, ALS, Alzheimers, MS og aterosklerose, nesten alltid utsatt for omfattende forgiftning fra rotfylte tenner, infiserte tannimplantater, amalgamfyllinger, omfattende slitasje og nedbrytning av kjevebein og/eller langt framskreden munnhulesykdom. Slike pasienter gjennomgår alt fra tre til fem omfattende inngrep i tenner og munnhulen, noe som vanligvis inkluderer en stor del tannkirurgi og en uunngåelig eksponering for giftstoffer forbundet med anaerobe infeksjoner i tennene og assimilering av kvikksølv damp når amalgam ble fjernet. Hos Huggins fikk alle disse pasientene infusjoner med 50 gram (50 000 mg) vitamin C, som ble gitt kontinuerlig før, under og etter hver behandling. Pasienter med sykdommer som jeg egentlig ikke trodde kunne bli bedre, observerte jeg like etter hver behandling rutinemessig å ha opplevd en dramatisk, klinisk bedring.

Selv om jeg visste at fjerning av giftstoffer fra tennene var en viktig del av det hele, var det helt spesielt å se hvor raskt disse pasientene kom seg etter sin første vitamin C-infusjon. De fleste friske jeg kjente, ville helst ha holdt senga etter flere timers omfattende tannarbeid. På minst én minneverdig anledning etter at den første C-vitamininfusjonen var fullført, begynte en spesielt syk pasient umiddelbart å snakke med sin samboer om hvilken restaurant de skulle spise på samme kveld. Pasienten hadde fått trukket flere tenner, men så fortsatt fram til å angripe en biff med de gjenværende tennene. Noen ganger så jeg til og med pasienter i rullestol ta sine første, nølende skritt før avslutning av en to ukers behandling på klinikken.

Jeg tror det jeg ser og skjønnte hele veien at måten jeg drev pasientbehandling på, simpelthen måtte endres. Derfor måtte jeg lære mer om den intravenøse tilførselen av dette molekylet kjent som askorbinsyre eller askorbat og bestemte meg for å undersøke dette vitaminet så fullstendig som mulig. Etter å ha lært nyansene i forskningen ønsket jeg å spre ordet om hvordan man kunne bruke dette utrolig virkningsfulle, billige og ugiftige stoffet.

Forskning

Mange av de sporene jeg fulgte mens jeg samlet flere tusen sammendrag og artikler, kom fra den banebrytende boka til biokjemikeren Irwin Stone (1907–84): *The healing factor: Vitamin C against disease*.² Stones bok ble innledet av et forord av den anerkjente Nobelprisvinneren Albert Szent-Györgyi (1893–1986), som oppdaget vitamin C i 1932, og Linus Pauling (1901–94), som fikk satt vitamin C i rampelyset på en måte ingen andre kunne gjøre.

For ikke å gå glipp av viktig informasjon publisert i den medisinske litteraturen om vitamin C siden utgivelsen av Stones bok, tastet jeg inn ”askorbinsyre” i søkemotoren på PubMed, og en liste over cirka 24 000 artikler dukket opp. Jeg vurderte alle disse artiklene nøye for å kunne dokumentere kliniske virkninger og laboratoriestudier av vitamin C. Det som begynte å bli synlig etter hver som jeg gjennomgikk tusenvis av artikler, var at vitamin C er viktigere enn enhver annen behandling mot infeksjoner eller eksponering for giftstoffer. Sannsynligvis mest imponerende var det faktum at vitamin C i prøverørsekspesimenter alltid hadde nøytralisert ethvert giftstoff uavhengig av stoffets kjemiske struktur.

Valideringen og den enorme betydningen av mye av reagensrørsforskninga kom fra arbeidene til lege Frederick R. Klenner (1907–84) i Nord-Carolina. Hans kliniske erfaringer viste at vitamin C fungerte like effektivt i kroppen som i prøverør når det gjaldt å nøytralisere eller motvirke giftvirkningene til et hvilket som helst giftstoff pasienten ble utsatt for.³ Både slangegifter, tungmetaller, pesticider, cyanid, alkohol og karbonmonoksid ble nøytralisert.

Resultatene som Klenner rapporterte med infeksjoner, var også forbløffende. De viste at vitamin C, dersom det ble gitt i riktig dose, var en ultimat virusdreper som kunne motvirke *alle* akutte virusinfeksjoner og som fortsatt regnes som uheldredelige med dagens medisinske standardprosedyrer. Videre viste Klenner at vitamin C også var meget effektivt i behandling av mange infeksjoner som *ikke* skyldes virus ved at det bedret virkningen av antibiotika og andre medikamenter som brukes i dag. Selv om jeg bare har sett en brøkdel av de tilstandene Klenner beskrev, er jeg helt overbevist om alt han publiserte, er korrekt. Jeg har gitt vitamin C til mange pasienter med tilstander som likner dem Klenner behandlet, i tillegg til andre tilstander han ikke hadde mulighet for å behandle. Med bakgrunn fra denne kliniske erfaringa er det liten grunn til å tvile på noen av de fantastiske resultatene han rapporterte om.

Egne observasjoner

Like etter at min vitamin C-bok ble publisert i 2002,⁴ startet jeg en klinisk praksis med noen kolleger. Forholdene var ganske ideelle, siden jeg kunne gi eller forskrive intravenøs vitamin C etter behov. I det etterfølgende gjengir jeg noen av de mest dramatiske anekdotene om den helbredende kraften til vitamin C i håp om å formidle til leserne hvilket fantastisk supplement dette vitaminet kan være til de kliniske alternativene en lege rår over.

Alvorlig influensa

I 2003 var Denver midt i en influensaepidemi som smittet over 6 000 personer og endte opp med å ta livet av mer enn ti barn og spedbarn. I denne sammenheng utviklet en slank, men ellers frisk 26-år gammel kvinne en kronisk tretthet som stadig ble verre. Etter en måned med kronisk tretthet ble hun plutselig alvorlig syk med klassiske, influensaliknende symptomer som feber, frysninger, muskelsmerter, hodepine og kvalme. Hun prøvde forgjeves å hankses med symptomene og fortsatte sine studier. Etter cirka en uke med disse symptomene mens hun prøvde å opprettholde et normalt aktivitetsnivå, hadde hun imidlertid bare energi nok til å holde seg i senga.

Hun ble sengeliggende de neste *ti ukene*. Selv korte turer på do tømte henne for det lille hun hadde av energi, og slike utflukter gjorde at hun fikk feber og sterkere hodepine. Da jeg først så henne, hadde hun mistet 20 prosent av kroppsvekta – fra 45 kg til cirka 36 kg. Etter oppfordring fra hennes foresatte foretok jeg et hjemmebesøk med min assistent, og vi ga henne den første intravenøse (i. v.) dosen vitamin C på stedet.

Førsteintrykket var at hun var temmelig avmagret og så underernært ut. Det var ingen tegn til forstørrelse av leveren eller lymfeknutene. Blodprøvene indikerte at hun hadde en fortid med Epstein-Barr-virusinfeksjon,⁵ og vi antok at denne kroniske infeksjonen hadde gjort henne enda mer utsatt for influensaepidemien som feide gjennom Denver og resten av Colorado.

Hennes første intravenøse dose besto i hovedsak av 50 gram vitamin C som natriumaskorbat i 1 000 ml Ringers salt-laktatløsning⁶ som ble dryppet inn en vene i løpet av cirka tre timer. Seks gram glutatation ble tilsatt mot slutten av infusjonen. De neste fem infusjonene inneholdt 100 gram natriumaskorbat, og totalt fikk hun tilført seks gram glutatation.

Morgenen etter første infusjon var hun kvitt hodepinen for første gang på tre måneder og følte seg mye sterkere. Etter den andre infusjonen kunne hun å gå litt rundt i huset. Morgenen etter tredje infusjon klarte hun å gå ut og nyte sola. Hun kom på egenhånd til klinikken fra og med fjerde infusjon. Dagen deretter følte hun seg frisk, men vi ga to infusjoner til for å forhindre mulig tilbakefall. En diett med tilskudd ble startet, og hun ble utskrevet fra vanlig behandling.

Det er viktig for forståelsen av hvor mye vitamin C som var nødvendig for effektivt å helbrede denne pasientens kroniske/akutte virussyndrom, at pasientens vekt ved første besøk bare var 36 kg. Tilførsel av 100 gram vitamin C til en 36 kilos kropp tilsvarer 250 gram for en på 90 kg, og effekten av vitamin C ble forsterket av glutatation. Vår konklusjon fra mange liknende tilfeller er at noen virussyndromer som ikke blir bekjempet med vitamin C, nesten alltid skyldes at totaldosen er for liten, eventuelt at viruset ikke er lett tilgjengelig for vitamin C-molekylet, slik som ved kronisk hepatitt. Et terminalt tilfelle (ikke tidlig stadium) ved en farlig virus som Ebola i en næringsfattig kropp, kan kreve enda høyere doser for å være klinisk effektiv, og må tilpasses kroppsstørrelse.

H1N1 influensa

En svinebonde fra New Zealand ble smittet av H1N1-influensa i 2009. Dette er godt dokumentert på New Zealands versjon av "60 Minutes", som viste at denne personen var kommet til et punkt hvor han fikk mekanisk livreddende hjelp, og legene hadde ikke noe annet å tilby. Her kan du se hans historie dokumentert:

<https://www.youtube.com/watch?v=VrhkoFcOMII> eller
<https://www.youtube.com/watch?v=vTXSTGGRvKY>

Et familiemedlem kontaktet meg for å spørre hva de kunne gjøre, og jeg tilrødde at de umiddelbart ga ham intravenøs tilførsel av vitamin C i en dose på 50 gram eller mer per dag. Jeg trodde imidlertid ikke at det var noen sjanse for at sykehuset eller legene ville tillate dette.

Etter en voldsom kamp fikk familien imidlertid endelig den ansvarlige legen til å gi vitamin C før de "trakk ut kontakten" på hjerte-/lungemaskinen. 25 gram vitamin C ble gitt intravenøst første dag, 50 gram den andre dagen, 75 gram den tredje, og deretter 100 gram daglig 4–5

dager til. Av ukjente årsaker avvirket en ny lege med ansvar for saken vitamin C helt, selv om pasienten åpenbart hadde reagert positivt med å våkne opp, samtidig som lungene ble helt rene etter at røntgenbilder hadde vist at lungene var overbelastet med slim. Først en hel uke seinere ble intravenøs vitamin C startet igjen med bare ett gram to ganger daglig. Selv for leger som mente at det var tåpelig å gi vitamin C, forelå det allerede bevis for at det virket.

Lungeemboli

En gang jeg besøkte Colombia i Sør-Amerika, fikk jeg se en 30 år gammel, sengeliggende kvinne som syntes å være i overhengende fare for å dø. Hun hadde fått diagnosen lungeemboli. Begge bein var ømme og hovne og viste klare tegn til å frigi flere embolier (blodpropper) som ville kunne forsegle hennes skjebne. Hun fikk allerede antikoagulerende midler (Coumadin⁷), og blodprøvene indikerte at blodet hennes var optimalt fortynnet.

Siden jeg hadde tatt med vitamin C for å gi noen utvalgte venner (samt meg selv) intravenøs behandling, bestemte jeg meg for å hjelpe henne så godt jeg kunne. Jeg var bekymret for at vitamin C kunne nøytralisere den antikoagulerende effekten av Coumadin, men håpet å lindre hennes lidelser. Jeg ga henne derfor 50 gram vitamin C i løpet av omtrent tre timer. Hun tolererte infusjonen godt, og påfølgende ettermiddag kom jeg tilbake for å gi henne en ny infusjon. Hennes bedring kan beskrives som nesten mirakuløs: Hun satt oppreist i senga og gredde håret etter at å ha stått opp og dusjet på egenhånd!

Fjerde dag etter tredje infusjon var hun smilende fornøyd og veldig glad for å kunne fortelle om hvor bra beina føltes. Jeg var veldig fornøyd, men bekymret for tilbakefall fordi jeg ikke kunne fortsette med infusjonene. Imidlertid ble hun stadig bedre, og jeg forlot henne med flere måneders forsyning av vitamin C-pulver, nok til en dagsdose på 2 000 mg.

Vest-Nilen-virus

Jeg har behandlet to tilfeller med Vest-Nilen-virus,⁸ og begge reagerte svært dramatisk. En mann i 60-åra fra Colorado hadde vært syk i en eller to måneder da han besøkte sitt lokale sykehus og testet positivt for dette viruset. Symptomene inkluderte kronisk hodepine, lettere forvirring og en mild feber. Da han kom til min klinikk, ga jeg ham 75 gram vitamin C intravenøst og 6 gram glutation intravenøst. Han fikk også hyperbar oksygenbehandling. Trettiseks timer etter behandling følte han seg helt frisk og forble slik.

En annen mann i 50-åra ble smittet av Vest-Nilen-virus og kom til klinikken med en historie av kroniske, virusassosiert symptomer i løpet av de foregående seks månedene. Han fikk tre infusjoner med vitamin C på tre dager og rapporterte at han ikke hadde noen symptomer etter å ha fått tredje infusjon. Han fikk intet klinisk tilbakefall, og kuren var fullført, og bemerket at hele opplevelsen virket ”som et mirakel”.

Smittsom mononukleose

To høgskolestudenter hadde kronisk mononukleose⁹ (”kyssesyke”). Begge hadde vært syke i flere måneder, først og fremst med alvorlig tretthet, og de hadde allerede gitt opp å følge undervisninga fordi de ikke hadde energi til å fortsette. Begge fikk flere 50-grams infusjoner vitamin C og ble raskt helbredet for sine kroniske infeksjoner og hardnakkede symptomer.

Akutt borreliose

En ung kvinne fra Pennsylvania ble bitt av en smittebærende flått og utviklet et klassisk borrelioseutslett på huden.¹⁰ Hun ble deretter veldig syk i løpet av de neste sju til ti dagene og fikk flere infusjoner med vitamin C hjemme. Den første infusjonen var på 100 gram, og

hennes familie fortalte at hun virket mye bedre allerede etter første infusjon. I løpet av de neste to dagene fikk hun ytterligere fem infusjoner à 50 gram. Etter bare 72 timer var hun helt frisk og fikk aldri mer klinisk tilbakefall eller kroniske borreliosesymptomer.¹¹

Kronisk borreliose

En kvinne med en 12-årig historie av kronisk borreliose, dokumentert ved blodprøver, ønsket å få regelmessig og langvarig høye doser intravenøs vitamin C. Under oppsyn av en forskrivende lege som hadde deltatt på en av mine forelesninger om vitamin C, ga en sykepleier pasienten det hun ønsket.

Kvinnen hadde allerede tatt liposomal vitamin C og glutation oralt uten at tilstanden var særlig bedret. I løpet av fire dager fikk hun infusjoner med 25, 50, 75 og deretter 100 gram vitamin C. Deretter fikk hun i 19 dager fem eller seks infusjoner ukentlig med 100 gram vitamin C i hver. Inntil dag 23 følte hun *ingen* bedring. Hun var imidlertid bestemt på å fortsette tross økende kostnader. Dag 23 rapporterte sykepleieren imidlertid at hun så ut som en ny person; det virket som om en ”bryter var skrudd på” og at hun hadde det godt. På anmodning fikk pasienten 100 gram daglig en uke til for å være sikker på at sykdommen virkelig var over, noe som for hennes del var en veldig god idé. En måned senere var nemlig hennes borrelioseblodprøver negative.

En lege rapporterte til meg liknende erfaringer med en serie borreliosepasienter som ikke viste positiv klinisk respons selv etter en lang rekke vitamin C-infusjoner, for deretter å ha opplevd en dramatisk, brå klinisk bedring i tilstanden, akkurat som beskrevet ovenfor.

Konklusjoner

Vitamin C er virkelig naturens gave til helse og helbredelse. Nesten alle medisinske tilstander innebærer økt oksidativt stress [elektronunderskudd, red.anm.]. Det er alltid mulig å få til en fullstendig, eller i det minste en delvis reduksjon av slikt oksidativt stress ved hjelp av iherdig tilførsel av vitamin C og andre effektive antioksidanter. Oksidativt stress forårsakes av sykdom og miljøgifter som kan tømme kroppen for vitamin C og andre antioksidanter. Ved alvorlig sykdom går kroppens reserver av vitamin C mot null fordi regenerering av vitamin C går mye langsommere enn nedbryting. Det kan kreve store doser for å bringe nivået tilbake til det normale. Selv om man tar antibiotika eller andre reseptbelagte medikamenter, er det alltid gunstig å gjenopprette nivået av vitamin C i kroppen til det normale eller midlertidig langt over det normale.

Behandling med vitamin C er effektiv. Sammenliknet med kostnadene for konvensjonell behandling, er det billig. Svært få medikamenter og terapier er rimeligere enn, og like lite giftige, som vitamin C. Selv om noe så usedvanlig gunstig som vitamin C kan virke for godt til å være sant, er det definitivt ikke tilfellet.

FAKTA*****

Biolog, lege og jurist

Thomas E. Levy (f. 1950) fra Biloxi, Mississippi, studerte først biologi (1972) og så medisin (1976). Han ble spesialist i indremedisin i 1979, kardiolog i 1981. Etter å praktisert som privat hjertespesialist begynte han i 1994 å utforske helsekonsekvensene av forgiftninger fra munnhulen med dr. Hal Huggins. I 1998 tok han juridisk embetseksamen ved Universitetet i Denver og fikk advokatbevilling i Colorado og Washington, D. C. Han har publisert en rekke bøker, og hans forrige artikkel i VOF omhandlet Ebola-virus (se nr. 6/2014).

Kilder:

¹ Levy TE. The clinical impact of vitamin C – my personal experiences as a physician. Orthomolecular Medicine News, 3.9.2014; <http://orthomolecular.org/resources/omns/v10n14.shtml>

² Stone I. Vitamin C: The healing factor. New York: The Putnam Publishing Group, 1982.

³ Smith L. The clinical experiences of Frederick R. Klenner. Clinical guide to the use of vitamin C. 2. opplag. Tacoma, WA: The Life Sciences Press, 1991.

⁴ Levy TE. Vitamin C, infectious diseases, & toxins. Curing the incurable. USA: Xlibris Corporation, 2002. www.Xlibris.com; e-post: Orders@Xlibris.com.

⁵ Epstein-Barr-virus. <https://sml.snl.no/Epstein-Barr-virus>

⁶ Ringers løsning (væske). https://sml.snl.no/Ringers_løsning

⁷ Warfarin. <http://en.wikipedia.org/wiki/Warfarin>

⁸ http://en.wikipedia.org/wiki/West_Nile_virus

⁹ <http://no.wikipedia.org/wiki/Mononukleose#Behandling>

¹⁰ Flåttbårne sykdommer; http://no.wikipedia.org/wiki/Flåttbårne_sykdommer

¹¹ Mysterud I. Et alvorlig helseproblem: Flåttoverførte sykdommer. Jar: Stiftelsen vitenskap og fornuft, 2014.